Akbaba

— Belediye nerede oğlum?
— Türbede...
— Yaaa... Allah sana ömür versin!..

Beni dinleyiniz!

Yalnız ve yalnız VİTA'yı kullanınız: o kadar ucuz ki!

Evet, lezzetli olduğu kadar besleyici ve hazmı kolay yemekler pişirmek için VİTA emsalsiz ve çok ucuz bir mamuldur.

İmalinde kullanılan birinci nevi iptidaî maddeler sayesinde, VİTA ile kolaylıkla nefis yemekler elde edebilirsiniz.

Bunun içindir ki Türkiyede, VİTA ve yalnız VİTA'yı kullanan ev kadınlarının adedi gittikçe artmaktadır.

Siz de bugünden tezi yok bir deneyiniz: neticeden fevkalâde memnun kalacaksınız çünkü VİTA hem mükemmel, hem de ucuz, çok ucuz bir mamuldur: az bir masrafla her yemeğiniz enfes olur.

ViTA
2 veya 5 kiloluk
kapalı kutularda ve
17 kiloluk tenekelerde
satılır.

Vita

ile bütün yemekleriniz daha nefis olur

Kadın Olan Erkeğin Hâtıraları

Kahkahalarla Dolu Mizah Romanı

YAZAN: AZİZ NESİN

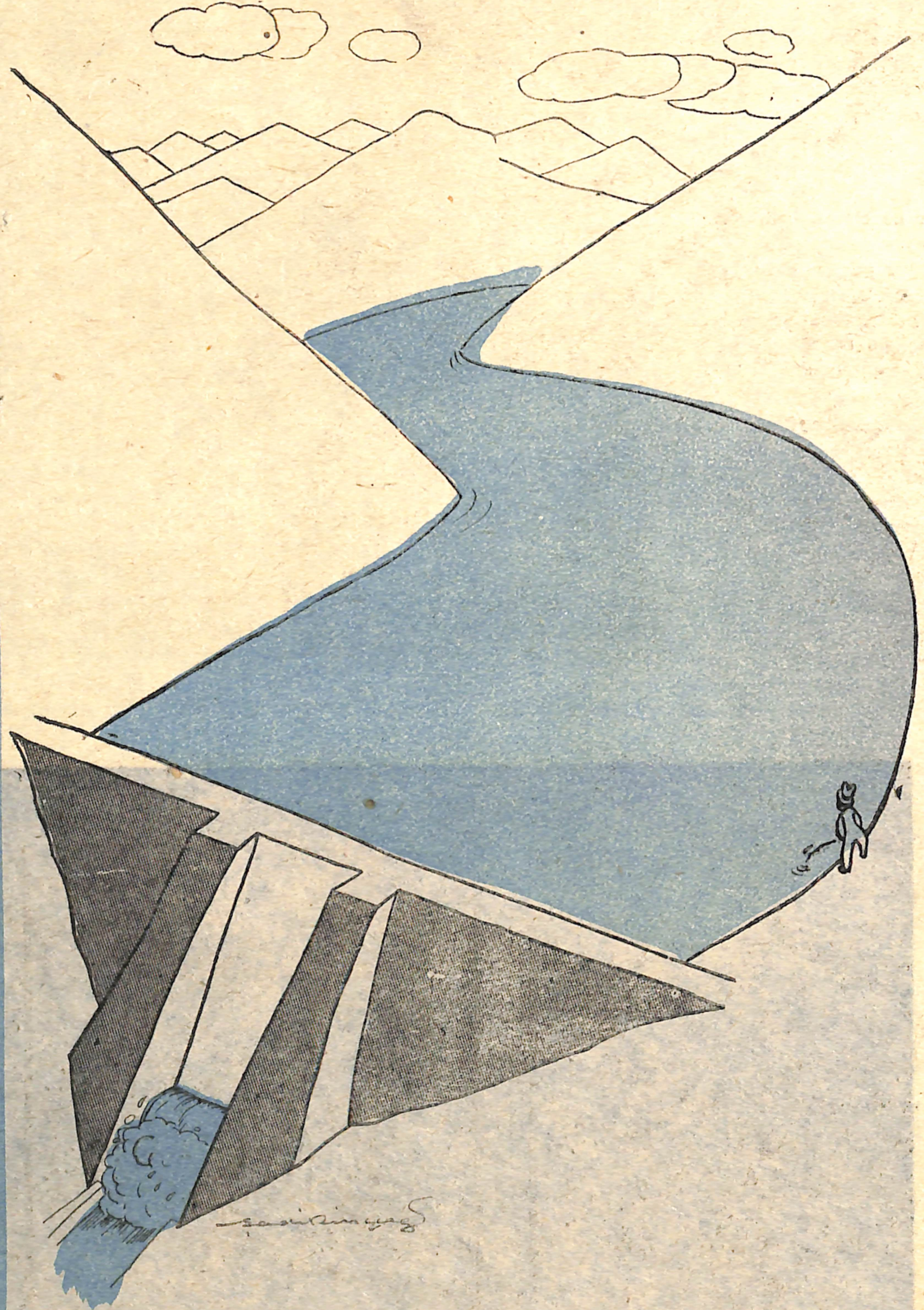
Bütün Kitapçılarda Arayınız

Akbaba Mizah Serisi: 6 — Fiatı: 1 Lira.

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
AHMET KOÇER
Teknik Sekreter:
Selâmi M. YURDATAP
Abone: Seneliği 25, 6 aylığı 12,5 lira.
Adres: Klodfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.
Telefon: 21811
Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI
Fiatı: 50 Kuruş.

SAYI : 183 C.: 7 15 EYLÜL 1955 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASÎ, MİZAHÎ GAZETE ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

SABOTAJ!.

(Şadi Dinççağ)

SOKAK

BEN sokaktan korkarım Hele bu sokak, bizim sokaklarımız gibi, üstünde Cadillac otomobil ile pabuçsuz ayakların yanyana dolaştığı sokak olursa...

İşte ben dün gece «Söz benimdir!» diyen o sokağı gördüm ve bu sabah o sokaktan geçtim.

İlk manzara ne güzel, ne tatlı bir vatanseverler coşkunluğu idi: Atatürk'ümüzün evine atılmış bomba ile gönülleri yaralanmış bir kalabalık, genç ellerinde Mustafa Kemal'in asker resmi, gürültüsüz seslerle İstiklâl caddesinden geçtiler.

Yarım saat sonra kapıdan çıkınca, Büyük Kulübün pencere sinden seyrettiğim bu güzel kalabalığı tanıyamadım: Sokak, elleri pençe, saçları yele olmuş, hangi yeraltı dünyasından fışkırdığı meçhul insanlarla dolmuştu.

Nasıl bir İstanbul'da yaşadığımı o gece gördüm!

Ertesi sabah, ilk adımı, pencereleri taşlanan komşu apartımanın cam kırıklarına basarak attım. Harbiye, Taksim, İstiklâl caddesi, Galata, her yolcuyu önünde biraz durduran vitrinleriyle, üstünden bir barbar ordusu geçmiş gibi tuz buz olmuştu.

Suçluları mı soruyorsunuz? Kaldırımlar üstüne serilmiş, kaldırım taşlarından daha çok eski pabuç, bunların kimlik vesikalarıydı!

Kurtuluş'tan Galata'ya, Emin önü'nden Yeşilköye, Beşiktaştan Büyükdereye, Karaköy'den Adalar'a kadar bir akşamın ayni saatinde başlayan bu topyekûn ayaklanma, asla tesadüfün masum coşkunluğu olamaz.

Selânik'te Atatürk'ün doğduğu eve atılan bomba ile İstanbul'da mağazalardan evlere, evlerden mâbetlere kadar atılan taşları aynı kızıl el atmıştır.

Nice padişahların taht ve tacını, nice vezirlerin kellelerini verdikleri sokaktan korkalım Osmanlı tarihi, bir sokak trajedisidir!

Yusuf Ziya ORTAÇ

İSTANBUL KURTULUYOR

Demokrat Parti, İstanbul Şehir meclisi için seçtiği adayların listesini gazetelerle ilân etti. Bunlar arasında Eminönü namzedi olarak meşhur iktisatçılarımızdan, meşhur muktesitlerimizden, ve meçhul gazetecilerimizden Tan sahibi Halil Lütfi Dördüncü de vardır.

Dün, kendisini ziyaret eden bir yazarımızın getirdiği notları neşrediyoruz.

Üstad, evinde Konya Lezzet lokantasının yemek listesini, gülümsiyerek ve arada sırada yalanarak okuyordu.

— Galiba vakitsiz geldim üstat...

— Yook, bilâkis, tam vaktinde geldin. Akıllı adam senin gibi yapar... Al, oku!

Listeyi uzattı. Şaşırdım doğrusu. Acaba adaylığı şerefine bana bir öğle ziyafeti mi çekecekti?

Ne olur ne olmaz, belki cayar diye ezbere söyledim.

— Ben, yaz günleri hafif yerim üstadım: Bir dönerli pilâv, bir karpuz kâfi...

Bayılacakmış gibi, gözleri yaşara yaşara güldü:

— Ben senden daha hafif yerim!

Yüzüne hayretle baktım:

— Sade dönerli pilâv mı?

— Hayır!

— Sade döner mi?

— Hayır!

— Sade karpuz mu?

— Hayır!

— Peki, ya ne yaparsınız?

— Baştan başa, tadını ala ala, bütün listeyi lezzetle okurum. Şaka değil, ciddî söylüyorum vallâhi... Sen de tecrübe et, bak, mi-den, vücudun, bilhassa kesen ne kadar rahatlıyacak!

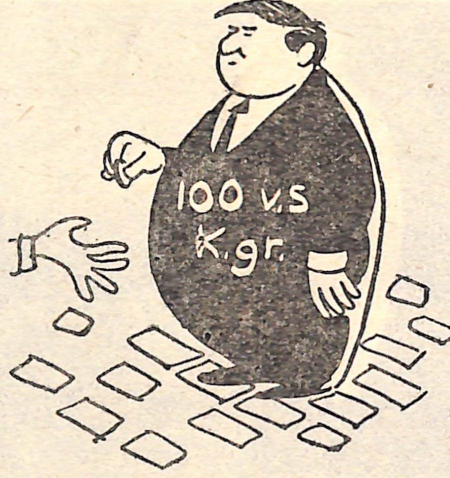
Üzülmemesi için sözünü kestim.

— Halil Lütficiğim, ben sana sıhhî öğüt olmaya değil, hem tebrik etmeğe, hem de AKBABA için bır röportaj yapmağa geldim.

Biraz ferahlamıştı. Gülümsiyerek sordu:

— Tebrikten anlaşılıyor ki, şehir işleri hakkında düşüncelerimi sormak niyetindesin, değil mi?

— Evet üstadım.

— Anlatayım: İlk olarak, bütün belediye işlerinde iktisat ve tasarruf kaidelerine dikkat edilmesini sağlıyacağım. Meselâ parke yolların aşınan taşları hemen yenileriyle değiştirilmemeli, tıpkı bir kaç kere tornistan edilen esvaplarımız gibi, ters yüz edilmeli. Şehrin kaldırımları yolcular ve taşıt vasıtaları tarafından bozulduğu için kilo başına artan bir tarife ile «Kaldırım vergisi» alınmalıdır. Meselâ, ki lo başına yılda on kuruş desek ben altmış dört kilo olduğuma göre, altı yüz kırk kuruş vereceğim. Ahmet Emin Yalman, daha kârlı çıkacak: O, kırk üç buçuk kilodur. Dört yüz otuz beş kuruşla kurtulacak demek... Ancak, kilo başına on kuruş yetmiş beş kiloya kadar onlanlar içindir. Ondan sonrasına, yüz kiloya kadar kademeli vergi kesilmeli ve her on kilo fazlasına beş kuruş zam yapılmalıdır.

— Peki, ya yüz kilo ve daha faz la olanlara?

— Onlar «Lüks vergi» ye tâbi olacaklar.

— Bu hesaba göre, basın ailesinde en yüksek vergiyi kim verecek dersiniz?

— Cihat Baban!.. Hazret yüz kiloyu çoktan aştı!

— Ya en hafif kurtulacak olan?

— Peyami... Kafası olmasa belki beş para vergi vermezdi.

— İdarî teşkilâtta bir değişiklik yapılmasını düşünüyor musunuz?

— Evet... İstanbul'a dört vali ile dört belediye reisinin tayinine taraftarım...

— Bunlar, aralarında nasıl bir iş bölümü yapacaklar?

— **Biri gece gündüz Yeşilköy hava meydanında, biri Haydarpaşa istasyonunda, biri de Galata rıhtımında gelenleri karşılıyacak, gidenleri uğurlıyacak, şehir namına teşrifat vazifesini ifa edecek.**

— Peki, ya sonuncusu?

Halil Lütfi eliyle havada şöyle bir işaret sallıyarak güldü:

— Artık o da şehir işleriyle meşgul oluverir!

AKBABA

★

[redacted]

EBEDİLİK

Felsefe hocası Hatemi Senih'e, ...nıdıklarından bir bayan, lâf olsun diye sordu:

— Siz mademki felsefeyle meş...ulsunuz, söyleyin bakalım, ebedîliğe inanır mısınız?

— Elbet inanırım...

— Peki ama, ebedilik nedir sizce ...ni?

Bu yersiz suale fena kızan filo...f, tatlı tatlı gülümsedi:

— Bence ebedilik, ebedîliğin ne ...duğunu size anlatabilmem için ...uhtaç olduğum müddet demek...r!

MAZERET

Motosikletli polis, arabasını de... gibi süren bir adamı durdurmuş ...:

—Ceza vereceksiniz dedi. Hiç ...ukadar hızlı gidilir mi?

— Gidilir tabiî, diye izah etti o...mobil sahibi. Siz de evden sa...ahleyin balığa gidiyorum diye çık...ydınız, şimdi balıkpazarına ye...şmek için dükkânlar kapanma...n, elbet otomobilinizi böyle sü...rdiniz...

[redacted]

AŞK UĞRUNA

ESKİ bir film hatırlıyorum: Aşk Uğruna Canbaz. Zaten aşk uğruna insan ne olmaz ki?.. Her gün, gazete sütunları tabancasına davrananların hikâyesiyle dolu... Cinayet mahkemelerinde, Tanrının günü, eli kana bulanmış bahtsız âşıkların maceraları konuşulur... Fuzulî gibi ince, duygulu bir şair bile:

Aşk ile edeb değil muvafık,
Rusvây gerek hemişe âşık!

Diyor.

Bir kaç gün oluyor, bir telgraf haberi aşkın yeni bir fedakârlık rekorunu müjdeliyordu:

Eskişehir'de, aynı kıza tutulan iki genç, ortaya iki tepsi içinde yüzer tane pasta koymuşlar. Kim daha çok yerse, kız onun olacak!

Ha pederim, ha!.. Bir, beş, on, derken,

Muzaffer ismindeki delikanlı baygınlıklar geçirerek seksen altıncı pastayı da yiyip müşterek bahsi kazanmış!

Hani Nasrettin Hoca'ya:

— Hiç âşık oldun mu?

Diye sormuşlar da:

— Evet, demiş, bir kere oluyordum, üstümüze adam geldi!

Biz, Hocanın bu pratik aşk tarifine, içimizden hak versek bile, gülüp geçer, onu biraz daha yukarılarda, kalbimizde arardık. Meğer son yıllarda midye kadar inmiş!

Çocukluğumun meşhur kantocusu Peruz hanımı hatırlıyorum. Telli pullu fistanıyla sahnede:

— Kalbim yanıyooor...

Diye feryat ederken neresini işaret eder di, biliyor musunuz? Karnını!...

Ayıplamamalı... İşte çağımızın genç şairleri onu (Marikanın Donu) nda, genç âşıkları da onun midelerinde arıyorlar.

Eskişehir'li âşık seksenaltı pasta yemekle neyi ispat etti acaba?

Bana sorarsanız, epeyce pisboğaz olduğunu!

Ama, iki genç arasında paylaşılmadığına göre, hayli güzel olması gereken küçük hanım ne fikirdedir dersiniz?.. Onu gördükçe hatırından neler geçecek? Gözünün önüne neler gelecek? Şokolalısı mı? Kremalısı mı? Meyvalıcı mı?.. Ne dersiniz?

Hüseyin Rahmi'nin meşhur romanında ahçıbaşı, mürebbiyeye:

— Kurabiye!.. Kurabiye!..

Diye ilânı aşk ederdi. Acaba Eskişehir'li âşığın edebiyatında hangi terimler var?

— (Ey benim vanilyalım!.. Ey benim Piramidim!.. Ey benim Milföyüm!) mü?

Ama, bu işin tatlı tarafı... Ya cicim ayları geçtikten, yıllar ilerledikten sonra?

İhtiyar kocanın biraz midesi ağrısa:

— Hep senin yüzünden, hep... Diye gürleyecektir... O pastalardan kaldı bana bu miras!

Çoluğa çocuğa karışan muhterem hanım efendi ise, zaman zaman öfkelendikçe:

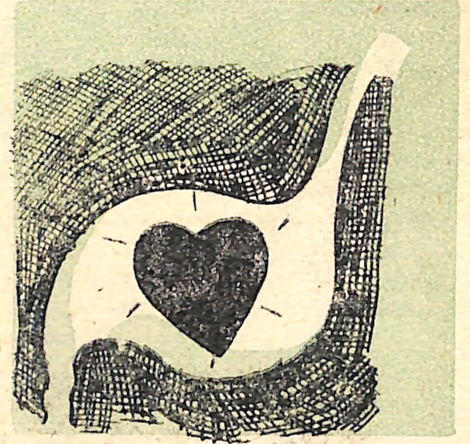
— Kabahat bende... Senin ne midesiz herif olduğunu daha o zaman anlamalıydım sen!..

Diye homur homur homurdanacaktır.

Eğer (Erkek midesinden zaptedilir) sözüne inanır da oburluğu aşk ölçüsü diye kabul edersek ne olacak? Bahçevanın kızına âşık olanlar bir tarla hıyarına, meyhanecinin kızına tutulanlar iki küp rakısına mı bahse tutuşacaklar?

Fakat işin asıl fenası bu oburluk hikâyesinin hafızalarda bir tarih olarak kalmasıdır. Aradan kırk yıl geçtikten sonra bile:

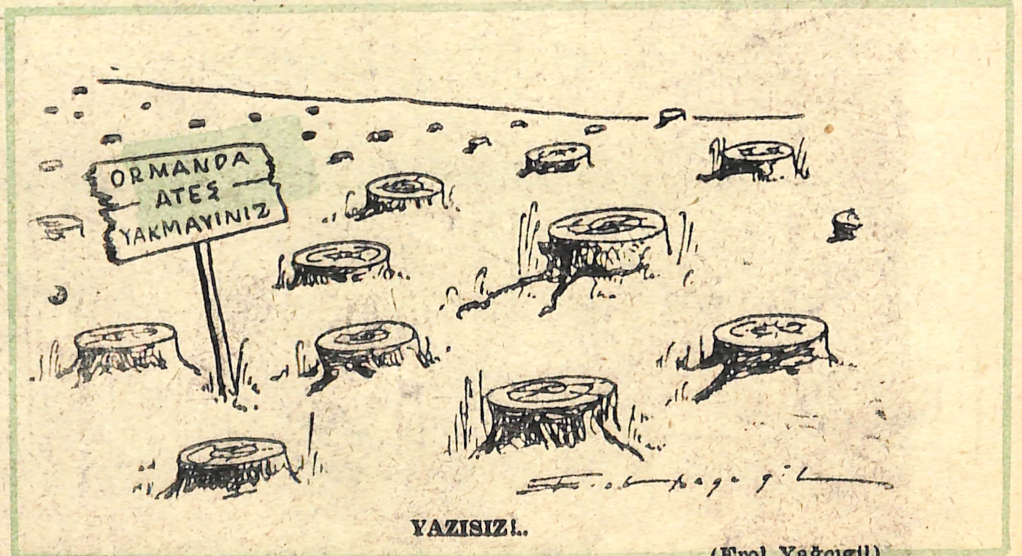
— Bak, bak, bak, diyeceklerdir, sevgilisi uğruna seksen altı pasta yiyen adam geçiyor!

Burada (Adam) kelimesini kendi nezaket ölçülerime göre kullanıyorum. Yoksa, zamane gençleri, günümüzün edebî uslûbiyle pekâlâ şöyle de diyebilirler:

— Bak ulan, yuh... Sevgilisi uğruna seksenaltı pasta yiyen enayi geçiyor!

ÇİMDİK

YAZISIZ!..

(Erol Yağcıgil)

Maymunlu Kadın

BOŞUNA mı okuduk o kadar aetektif romanını? Ne Mayk Hammer'i kaldı, ne detektif Nik'i, ne Şerlok Holmes'i... Bunla rı yutarken, emekliye ayrılınca, Fethi İnaler'in hani şu meşhur tra fik eski müdürünün yaptığı gibi, istikbali düşünüyorduk. Gerçi o, polis hafiyesi bürosunu tutturamadı, ama ben...

Ben ne de olsa başka herifimdir. Düşündüm ki, gizli sırları açığa çıkarmakla vazifeli, ayrıca gizli çalışmağa ve sır saklamağa mecbur olan bir detektif bürosunun alameleinnas yazıhane kirası vermesi doğru değildir. Büyücüler gibi el altından çalışmağa ve saklanmağa mecburdur. Yerini yurdunu kimse, hattâ bölge ticaret odası dahi bilmemelidir. Bu düşüncelerle bir avukat arkadaşın, haydi ismini de söyliyeyim, Halûk Eczacıbaşı'nın muayenehanesini (pardon, yazıhane diyecektim) kendime faaliyet merkezi yaptım. Halûk nasıl olsa sinek avladığı için, koca yazıhane emrimdeydi. Gizli şeyler çabuk meşhur olur. Halk esrardan hoşlanır. Eroin satışları bile bile bu yüzden gizli yapılır. Uzatmıyalım, benim yazıhane de lâhzada meşhur oldu. Müşteriler kuyruk yapmağa, hanımlar da, sıralarını evvele aldırmak için kuyruk sallamağa başladılar.

Fakat, o güne kadar hiç böyle kalabalık halinde gelen olmadıydı. Sekiz on kişi bir anda odaya doluncа baskına uğradık zannettim. Rahat nefes aldım sonradan ama, olan olmuş, yerimden kalkamaz hale gelmiştim korkumdan. İçlerinden biri derdini anlattı:

— Bizim apartımanda bir kadın kiracı var.

— Güzelse, şikâyete hakkınız yok.

— Ama bu kadının...

— Ha, siz ev sahibisiniz, kiracıyı çıkarmak istiyorsunuz...

— Ne münasebet bayım. Ben kim, ev sahibi olmak kim. Onu bırakalım, bu kadının beş tane maymunu var...

— Allah cümleninkini bağışlasın...

— Çocuk değil bunlar, maymun, maymun?

— Kime diyorsunuz maymun di ye?

— Maymundan bahsediyorum elbette. Sizden değil...

— Size ne elâlemin maymunlarından?

— Kadın okuma öğretmiş maymunlarına...

— Aferin. İnkılâpçı bir kadın mış...

— Evet ama, maymunlar bizim canımıza okuyor...

— Ezbere mi, yüzünden mi?

— Soğukluğu yemek üstüne saklayın. Bizi bu maymunlardan kurtarmanızı istiyoruz...

— Ben hayvan terbiyecisi değilim. Detektifim...

— İyi ya işte? Biz de bunun için size geldik...

— Biz, biz diyorsunuz, kimsiniz siz?

— Bendeniz ayni apartıman kiracılarından terzi Selim... Arkadaşlar da kısmen kiracı, kısmen civar esnafı... Hepimiz bu maymunların kurbanıyız...

— Amma da kurban olacak şey bulmuşsunuz yani... Sahibine olsanız neyse ne...

— Geçen gün diktiğim hazır ipekli bir tuvaleti maymunlardan biri giyip berbat etti... Bu sırada arkada duran biri yaklaştı:

— Ben köşedeki bakkalım. Ortanca maymun üç gün evvel dükkâna geldi. Karşıma geçti, kitaplarda yazılı olduğu gibi, esneye esneye uykumu getirdikten sonra, öteberi çalıp gitti...

— Ben de zarardayım...

— Ben de...

— Biz de...

— Peki, ne istiyorsunuz?

— Bizi kurtarın bu maymunlardan...

— Peki, verin adresi...

Fiatta anlaştık. Adresi aldım. Doğru apartımana. Kapıyı önlüklü bir maymun açtı. Gülerek eğilip yol verdi ve elini şakağına koyup başını yaslıyarak hanımının uyku da olduğunu anlattı. Ben de böyle tahmin etmiştim. Yanımda bir fırça ile bir kutu kırmızı boyadan başka silâh yoktu.

Üç gün sonra ayni kafile yazıhaneye girdi:

— İşte paranızın kalanı... dediler. Maymunlar kaçmış. Kadın dövünüyor. Polise başvurdu ama, bir netice çıkmadı. Hayvanları bulmak kabil değil...

— Memnun oldum, dedim.

— Nasıl yaptınız bu işi? Diye sordular merakla.

— Meslek sırrıdır.. dedim.

— Haklısınız. Ama o kadar merak etti ki... Bir defaya mahsus olarak sırrınızı söyleyin. Hiç kimseye duyurmayız...

Bıyık altından güldüm. Duyurmalarını isterdim ve duyuracaklarına da yüzde yüz emindim. Bunun için, yaptığımı söyleyiverdim:

— Siz, kadın, maymunlarına okuma öğretmiş demediniz miydi? Ben de gittim, uyurken kadının baş ucuna boyayla: «Seçimlerde reylerinizi C. H. P. ye veriniz!» diye yazdım. Anlaşılan bunu okuyunca, hanımlarının çıldırdığına hükmetmiş olacaklar, çil yavrusu gibi kaçmışlar...

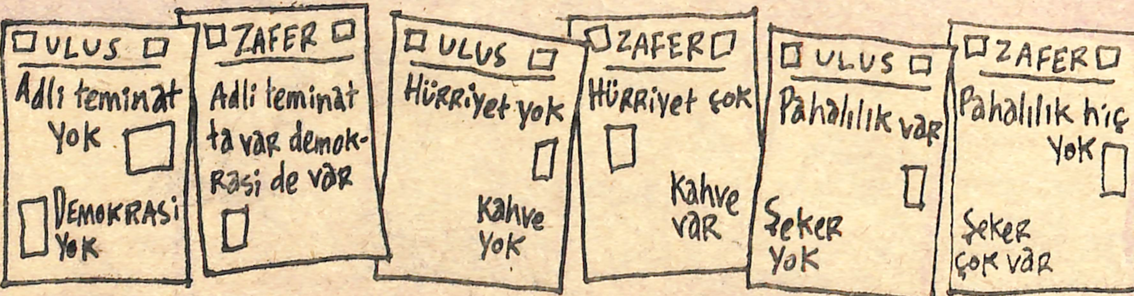
— Hikâyeci —

PLAJI

SON ELVEDÂ!..

(Şadi Dinççağ)

— Vay beyim, ne var ne yok?..

(Orhan Enez)

HAFTANIN

Fıkraları

ÇARE

Ona arkadaşları, otel faresi diyorladı. Çünkü her seyahatinde, ne zaman otelde kalacak olsa, mutlaka oda komşularından birini elde ederdi.

— Ne ediyorsun da kadınları avlıyorsun bukadar çabuk yahu? diye sıkıştırdılar. Anlattı:

— Komşumla ahbap olur olmaz gece okusun diye, gayet korkunç bir cinayet romanı veriyor, sonra da, korkusunu yatıştırmak için yardımına koşuyorum...

YERİNDE CEVAP

Delikanlı, plâjda genç kıza sordu:

— Sizin çok hoş bir kız kardeşiniz yok muydu kuzum?

Genç kız, tatlı tatlı güldü,

— Hayır, ama kızkardeşimin gayet güzel bir ablası vardır!

HASTALIK

İçmelerde, Beyoğlu'nun, güzellerinden ikisi, kür yapıyorlardı. Biri:

— Doktor bana yemekle uğraşmayı, yemek pişirmeyi kat'i surette yasak etti.. dedi.

— Hasta mı edyordu seni bu iş? Diye sordu öbürü. Birinci güzel açıkladı:

— Beni değil ama, kocamı ediyor du...

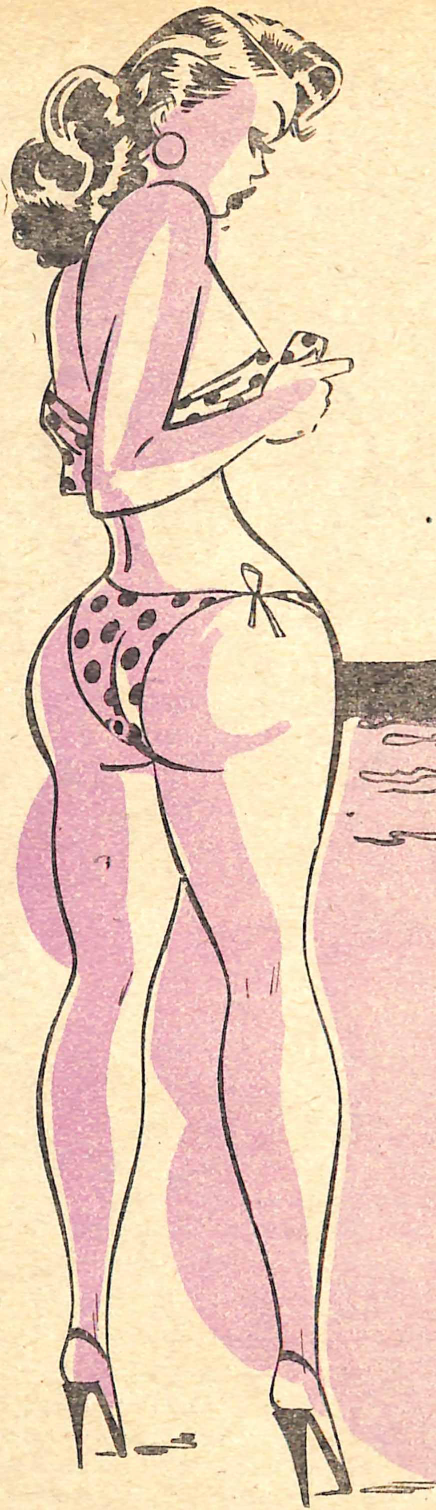
DEMEMİŞ MİYDİM?

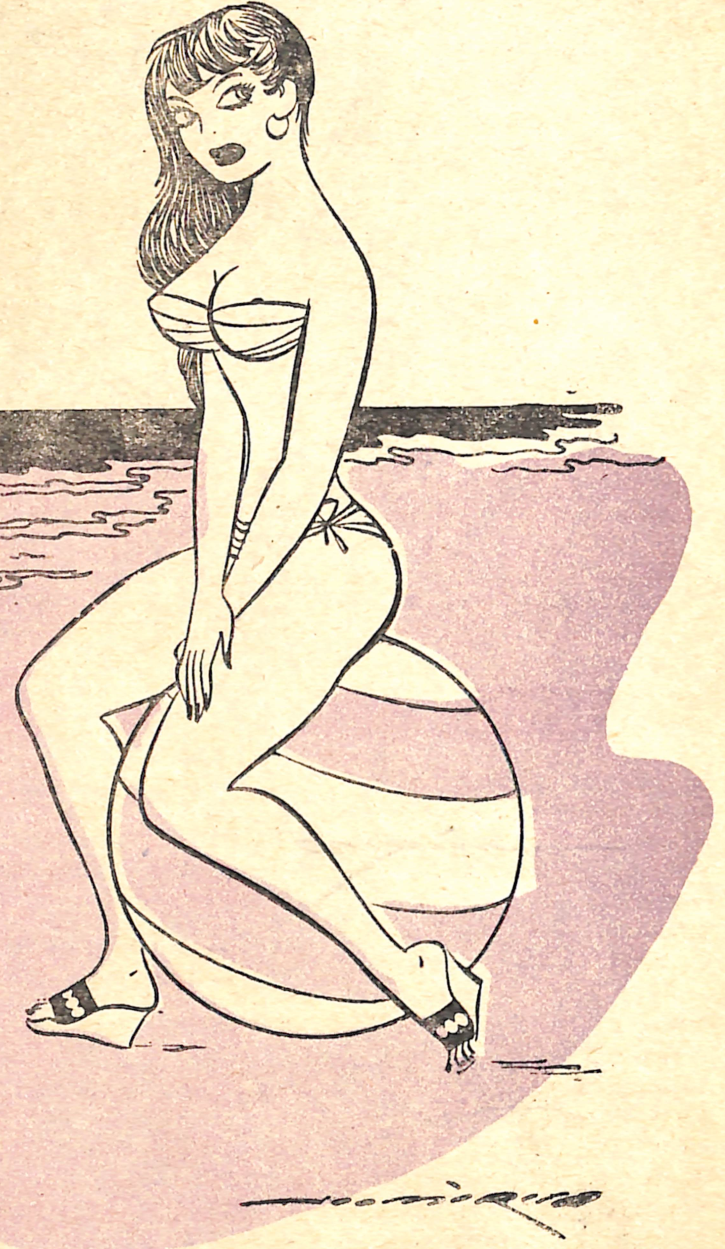
Ressam Bedri Rahmi, bir tanıdığının karısının resmini yapmıştı.. Uzun bir çalışmadan sonra eser bitti. Ahbapları, karıkoca, tabloyu görmeğe geldiler. Bedri, adama sordu:

— Nasıl buldunuz?

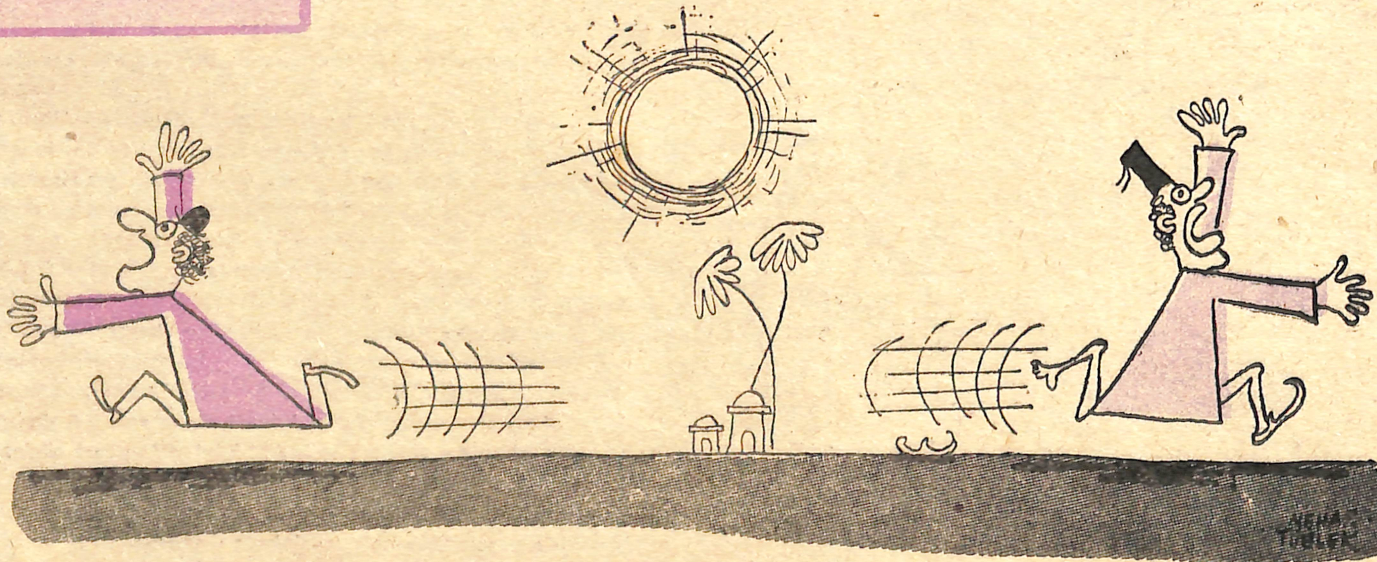
Adam da karısına:

— Vah vah... Yahut sana çıplak poz verme dememiş miydim?

— Duydun mu? Leylâ nişanlısını bırakmış...
— Evet... Bana bıraktı!..

Arap — İmdaaat... Yahudiler geliyor!..
Yahudi — İmdaaat.... Araplar geliyor!...

(Nehar Tüblek)

— Av fişeği de karaborsaya düştü....
— Eeee, düşer elbet... Yeni yeni avcılar okadar çoğaldı ki!..

— Herif!.. Herif!.. Hilton'a git de garsonlar iki yakanı bir araya getirip sana biraz çeki düzen versinler!..

(Şadi Dinççağ)

DENİZCİ

Minik hikâye:

ALİ Haytana, son derece haylaz bir oğlandı. Birincikarnesi berbat gelmişti. Ne yapsalar boşunaydı.Zorla değil ya, çalışmı_yordu çocuk...

Ama oyun dediniz mi, Ali Haytana'dan üstünü yoktu hani. O ufacık boyuna, daha üçüncü sınıfta olmasına rağmen, koşuda da, yüzmede de, taş atmada da arkadaşlarını geride bırakıyor, sınıfta kurdukları özel futbol takımında santra oynuyordu.

Ah şu babası olmasa. Babası olmasa, kendisinin de mevcut olamıyacağını daha akıl edemiyordu Ali ama, ah şu babası olmasa. İşte ona, yalnız ona, bir de öğretmene, Ali'nin şahsi kabiliyetlerini, meziyetlerini kabul ettirmek imkânı yoktu.

O hafta, yine öğretmenden bir şikâyet mektubu gelince baba_sı Ali'yi karşısına aldı, ona gayet ciddî ve oldukça acıklı bir nutuk çekti:

— Oğlum Ali, dedi, korkma. Seni dövecek değilim. Çünkü hay_van değilsin sen, insansın. İnsan olduğun için de, insanca davranmaktan anlamalısın. Bak oğlum, öğretmenin yine senden şikâyetçi. Çalışmıyor muşsun, vazifelerini yapmıyor muşsun, derslere girmi_yor, ezberini öğrenmiyormuşsun. Sade bahçede oynamakla, koşmakla vakit geçiriyor, arkadaşlarınla da arasıra döğüşüyormuşsun. Oğlum Ali, dünya yüzünde, bu topraklarda yaşayan herkes çalış_mağa mecburdur. Çiftçi çalışmasa, ekin ekemez. Yer yüzünde yaşıyanlardan hiçbiri, çalışmazlarsa bir lokma ekmek yiyemez. Ma_demki bu toprağın evlâtlarıyız bu topraklarda yaşıyoruz,, muhakkak çalışmamız gerek. Bunu iyice kafana sok... Anladın mı?

Ali burnunu çekti. Düşündü. Söylediği güzel sözlerden babası, kendi bile müteessir olmuş, gözleri dolmuştu. Demek babası bile çalışmasa aç kalacaktı ha? Ali, mademki bu topraklarda, bu yer yüzünde yaşıyor, demek mutlaka çalışacaktı ha?

Birdenbire kararını verdi:

— Baba, dedi, öyleyse ben büyüdüğüm zaman denizci olaca_ğım! Bu topraklarda yaşamıyacağıma göre mutlaka çalışmam icabetmez o zaman!

— Sen Merihten mi geldin? dedi. Dünyadan haberin yok. Şimdi bütün evler, daha yapılmadan kiraya veriliyor. Daha geçende bir apartmanın bütün katlarını kiraladım. Hem de nasıl biliyor musun? Daha apartımanın plânı yapılmıştı. Kâğıt üstündeki plânına bakıp kiraladılar. Anladın mı?... Sen yine dua et, bu apartımanın temeli atılmış. Apartıman yapıldık tan sonra, sen boş yer bulabilir misin?

— İyi, güzel ama beyim, dedim, bizi evimizden atıyorlar. Hemen taşınmamız lâzım. Bunun neresine taşınalım?

— Sen bilirsin... Bunu da kaçırırsan, zor ev bulursun...

Beyefendiciğim, bizim ev hikâyemiz bir yılan masalıdır. Vallâhi yazsan roman olur. Şu insan daya nıklı mahlûk vesselâm. Evet, bazan çıldırıyor. Meselâ bendeniz, bir an çıldırdım. Çocuklara karşı o hareketi yaparken mutlaka çıldırmış ol malıyım. Ama beyim, öyle kolay kolay çıldırmıyor. Bir kiralık ev aramak için, başımdan geçenleri dü şünüyorum da, çıldırmak şöyle dursun,, kudurmadığıma şükrediyorum.

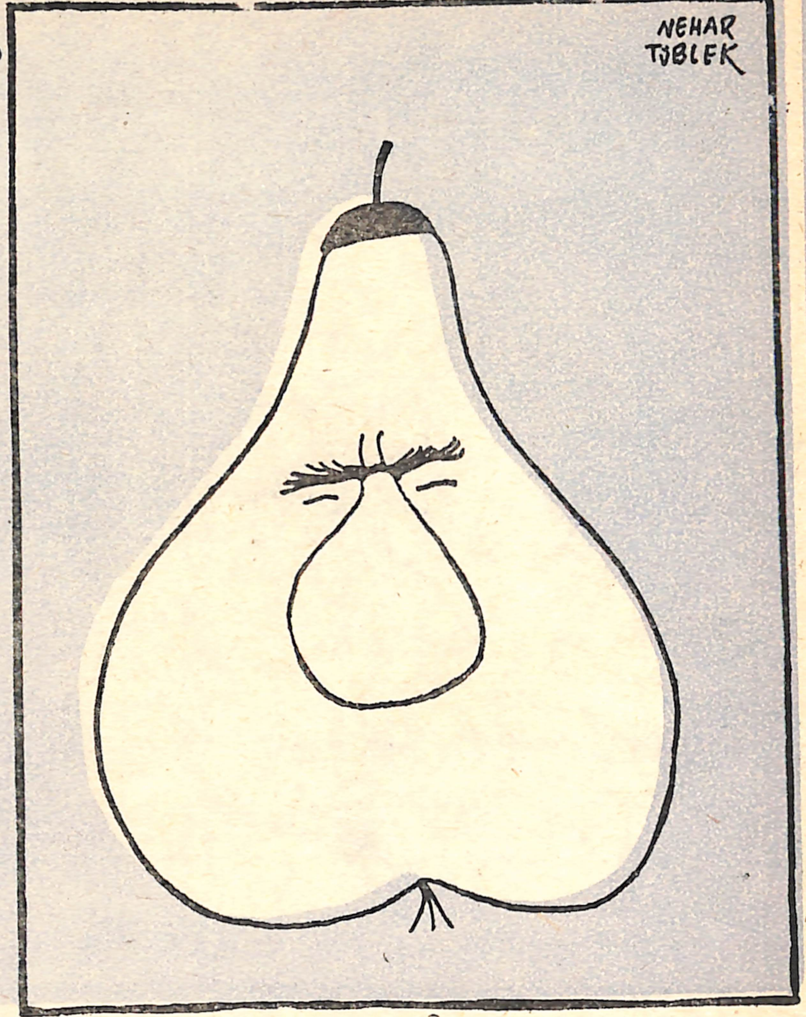
Bir komisyoncuya daha gittim. İlkin, beş lirayı uzattım.

— Bak kardeşim, dedim, al şu 5 lirayı, ananın ak südü gibi helâl olsun. Yalnız beni tutulmuş evlere, daha temeli atılmamış apartıman lara götürme... Ayağının altını öpeyim. Beni ümitlendirip ümitlendeyip geçmeyin... Cenâb-ı vâci-bül-Elinde sahiden kiralık yer varsa gezdir, yoksa, al şu beş lirayı, çoluğun çocuğunla güle güle harca... Ben de çıkıp gideyim.

Efendim beyciğim, komisyoncu deyip geçmeyin... Cenâb-ı vâcb-ül-vücud, onlara da kalp vermiş. Benim yalvarmama adam merhamete geldi.

— Sana nasıl komisyoncu olduğumu anlatayım, dedi. İki sene önce sine kadar ben de sizin gibi garip bir kiracı idim. Ev sahibi eve tamir koyacağım bahanesiyle beni kapı dışarı attı. Çoluk çocuk sokaklarda kaldık mı? Ara, tara ev yok. Var ama, hepsi de anasının nikâhını ister. Bir meydanlığa yatak çarşaflarından çadır kuurduk, bırakmadılar. Çoluğu çocuğu, eşe dosta, akrabalara birer ikişer gün misafir gönderdim. Ben de bir kır ortasına hak kuran kafesi gibi bir gecekondu oturttum. Tam içine gir dik. Daha yerleşmeye vakit kalma dan, arsanın sahibi bizi attırdı... Ne derler, kul sıkışmayınca Hızır yetişmezmiş. O gün refikanın benden gizlice biriktirip banka ların birine yatırdığı hesabına bir ev çıkmaz mı?

□

Armudun sapı!..

DELİ

Amerikan Haberler merkezinin sevimli müdürü Mr. Kerwin, güzel Türkçe bilir. Ama bazan dalgınlığı da tutar. Geçen gün, bir apartımanda oturan ahbaplarından birini ziyarete gitmişti. Asansöre kendisiyle beraber güzel bir genç kız da bindi. Kerwin nezaketle sordu:

— Kaç yaşındasınız?

«Kaçıncı kata çıkacaksınız?» diye soracaktı. Kız, garipsemeple beraber:

— Yirmi altı diye cevap verdi. Kerwin saştı:

— Deli misiniz? Bu apartıman sadece beş katlıdır!

Kız birinci katta kendini dışarı atınca, Krewin, daha çok şaştı tabil....

AÇIKGÖZ KAPICI

Yeni odacı çok açıkgözdü, Bir gün bir ziyaretçi geldi:

— Sayın bay burada mı, diye sordu.

— Niçin arıyorsunuz?

— Bir borç meselesi var da...

— Aman, duymadınız mı, seyahate çıktı..

— Vah, vah. Borcumun vadesi geldi de ödiyecektim.

— Seyahate çıktıydı ama, çok sürmedi, dün akşam geldi. Haber vereyim bayım...

NEKADAR GÜZELSİNİZ!

Kadın hayli çirkindi. Uzun bir burnu, yayık bir ağzı vardı.

Erkek, lâf olsun diye kadını met hetmiye başladı:

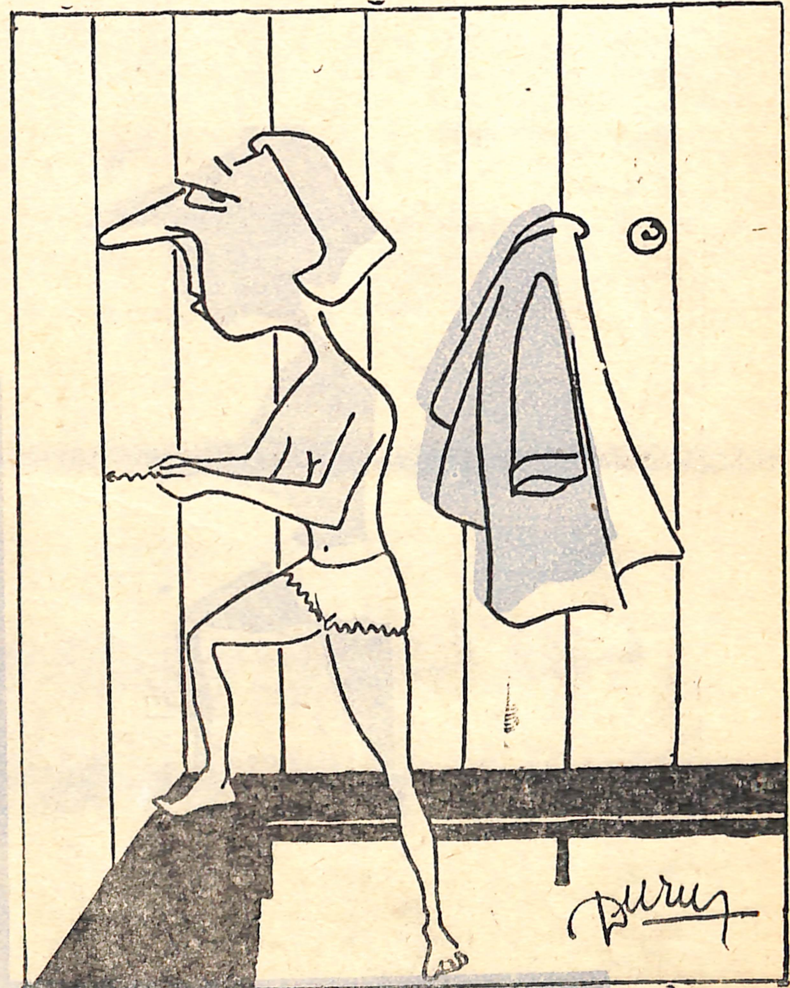
— Aman bayan... Ne kadar güzelsiniz.

Kadın buna inanıyor veya inanmıyordu. Fakat hoşlanıyordu. Bir aralık:

— A, dedi, ben okadar güzel değilim ki...

Erkek hiç bozmadı:

— Tuhaf şey, dedi, sizin şakadan çok hoşlandığınızı söylemişlerdi!..

YAZISIZ!..

(Duru Duygu)

— Amma kir çıktı ha... Politikacı mısın, nesin?...

ALAMETLER

Romancı Peyami Safa'ya, genç yazarlardan biri sordu:

— Üstad, bir roman yazıyorum. Yeni evliler balayındalar. Fakat balayının bittiğini bir türlü gereği gibi anlatamıyorum. Ne yapsam da gerçeğe uygun bir şekilde..

Peyami, delikanlının sözünü kesti:

— Oğlum, dedi. Evli bir çift eğer balayındalarsa, koca her akşam işten döndüğü zaman karısı kapıyı açar, terliklerini verir. Küçük köpekleri de şirin şirin havlar. Balayı bittiyse o zaman terlikleri köpek getirir, kadın havlar.

DİŞ TABİBİ

— Bu yaz hava ne kadar muhalif gitti, değil mi?

— Vallâhi azizim, ben memurum, politikaya karışmam!..

(Orhan Enez)

NE ZAMAN?

Motörlü trenle Ankara'dan dönüyorlardı. Sık sık da gelir giderlerdi. Trenin, asfaltı keştiği bir geçit yerinde, kapalı geçit önünde otomobillerin beklediğini görünce, Ahmet, arkadaşına sordu:

— Yahu, ne zaman geçecek, şu geçitleri hep kapalı görürüz... Peki, bu otomobiller nasıl yola devam ediyorlar dersin?

CİDDİ...

Arkadaşı doktordu. Karısı da ressam. Ama yeni ressamlardan. Bir gün doktoru evine davet etti. Karısının yaptıklarını gösterdi. Sonra endişeden içi titriyerek sordu:

— Kırk yıllık arkadaşız, Allah aşkına doğrusunu söyle.. Karımın vaziyeti pek mi vahim?

Turist Rolünde

VAPURDAN çıktım. Taksiye atlar atlamaz:

— İstanbul - Hilton... dedim. Bir tek valizim vardı. Şoför beni aldı, Karaköy'den Eminönüne, oradan da Edirnekapı'ya kadar küçük (!) bir gezinti yaptırdıktan sonra Unkapanı üzerinden getirip Hilton'un önüne bıraktı. Zaten dolmuştan gelen bir taksi olduğu için, saati on lirayla açık duruyordu. Yirmi beş lirayı almadan yakamı bırakmadı. «Adam», dedim kendi kendime, «Nasıl olsa Tanrının günü boyumuzdan büyük kızaklar yiyoruz. Turistlik şerefine bunu da hazmetmeğe çalışalım bakalım...»

Hilton'un kapısında pırıl pırıl üniformalı iki delikanlıdan biri önüme düştü, ötekine:

— Ha ne bakaysun kaz gibi... Görmeymisun çi herif kazın birudur. Bahşişi bol olur böylelerinun.. Yapışasun valizine...

Diye ferman etti. Bizi otel kâtibine götürdüler. Kabul memuru:

— Good morning sir... dedi (Günaydın efendim).

— Thank you, but I can not spesk English (teşekkür ederim ama ben İngilizce bilmem).

— Guten morgen herr... (Günaydın bayım)

— Danke schönn... Ich kann nicht spechen Deutch (Teşekkür ederim ama, Almanca bilmem)

— Buon giorno signor... (Günaydın sinyor)

— Gracia, ma io... (Teşekkür ederim ama ben...)

Demeğe kalmadan kabul memuru :

— Bonjour Monsieur, qu'est ce que vous désirez? Buenoz dioz se nor... Elado vre, ahçik has kukagor, niyet neznam slaviçe, ya seydi dahflek, imdaaaat! Can kurtaran yok mu yahu, ne millet bu herif?

Yollu feryada başlamasın mı?

— Ung singa singa li-ben tu-li yu si-na-ya re-yi kvansu...

Diyerek Çinli olduğumu anlatabildim. Bereket Hilton'da Çince bilen çıkmadı. Yoksa kendilerini işlettiğimi hemen anlarlardı.

— Hiç de Çinliye benzemiyor!.. diye söylene söylene bana bir oda verdiler. Valizim benden evvel oraya varmıştı. Terasta bir kahvaltı ettim. Hayret: 450 kuruşçuk... İkindi üzeri bir aperatif aldım, daha beter hayret: iki liracık... Çay komple sordum: O da iki lira... Bir gece, gayet rahat bir uyku çektim. Dayanamadım, bir gece daha kaldım. Ertesi günü akşama doğru işaretle hesap istedim. Vallahi, utanmasam, Beyoğlu'nun herhangi bir otelinde ayni masrafla karşılaşacağımdan eminim, diyebilirdim.

O kadar memnun oldum ki, kapıdan çıkarken, kabul memuruna boş bulunup:

— Allahaısmarladık, otelinizden cidden memnun kaldım...

Deyince, her dilden öten yetkili makamın ağzı açık kaldı.

— Ay, siz Türk müydünüz? diye sordu.

— Tabiî, beğenemediniz mi? dedim ben de.

— Estağfurullah, beğenmesine beğendim ama, ne diye bize bunca dil denemesi yaptırdınız, onu anlıyamadım...

— Kaç dil bildiğinizi anlamak içindi... diye şaka ettim.

— Olur mu öyle şey?

— Olmaz elbet... Mutlaka söylemem lâzım mı sebebini?

— Rica ederim.

— Bir dostum burada kalmak istemiş, yer yokmuş, kalamamış. Kendisiyle bahse girdim, ben kalırım, görürsün dedim. Bahsi de kazandım...

Adamcağız bozulur gibi oldu, ama kendini çabuk toparladı:

— O zaman yer yoktu da...

— Ben size ne zaman kalmak istediğini söylememiştim ki, yer olup olmadığını bilesiniz?

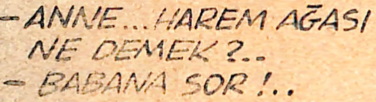
Cevap veremedi. Elini sıkarken:

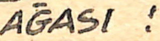
— Ne yapalım, dedim. Böyle güzel bir otelden faydalanmak için, insanın turist postu giymesi lâzımmış demek... Hem ucuz kalmak, hem yer bulabilmek için...

Sayın otelcimizi şaşkın şaşkın bırakarak, beni getiren taksiyi altıncı şubeye curnal etmek üzere Hilton'dan ayrıldım.

— Görünmeyan Adam —

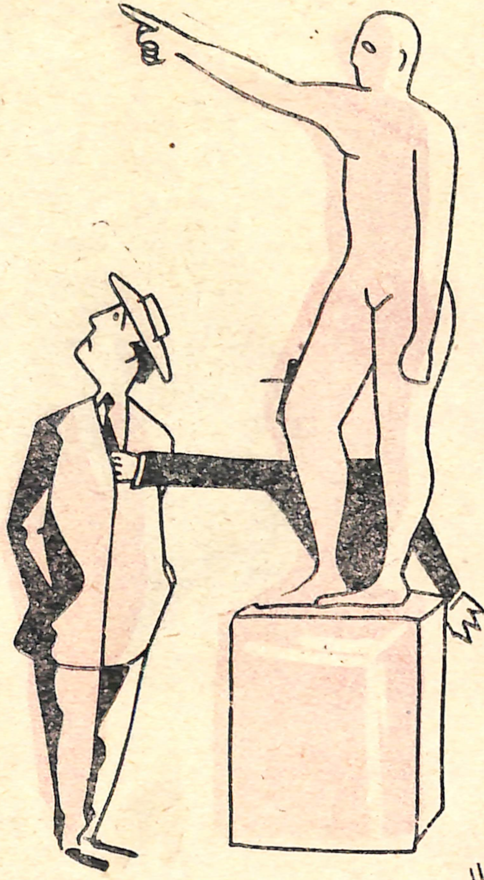

HAREMAĞALARI BİR TOPLANTI YAPTILAR (Gazeteler)

Kaybolan Program

YAZISIZ!...

(Hikmet Andaç)

PARTİ program komitesi fevkalâde bir toplantı halinde idi. Önümüzdeki belediye meclisi seçimlerinde seçmenlere arzedilecek seçim programı konuşuluyordu. Toplantıyı açan reis, kısaca:

— Kaybolmuş? dedi.

Ali Rıza Barut, sinirli sinirli buna cevap verdi:

— Sen söylemeden de biz bunu biliyorduk?

Mehmet Ali Söyler:

— Peki, bu nereye gidebilir? diye sordu.

Reis:

— Böyle mânasız sualler sormayınız, diye çıkıştı. Nereye gittiğini bilseydik, gider oradan getirirdik, mesele de kalmazdı.

— Belki de çalmışlardır?

— Acaba polise telefon etsek nasıl olur?

— Yoksa gazetelere bir ilân mı versek?

Reis yumruğu ile masayı gümbürdetti:

— Arkadaşlar, şakanın hiç de sırası değil. Hiç birimiz çocuk değiliz! Hepimiz aklı başında insanlarız. Bu şehri temsil etmek iddiasındayız! Durumu ciddî olarak mütalâa etmeliyiz! Önümüzde seçimler var. Halbuki biz seçmenlelere arzedeceğimiz programı kaybetmiş bulunuyoruz. Şimdi, yeniden bir program tesbit etmek zorundayız!

Toplantıya katılan üyelerden biri:

— Şu tesbit ettiğimiz programın bazı kısımları belki de hatırımızdadır. Hatırımızda kalanları bir kâğıdın üstüne sıralayıversek nasıl olur? Herkes hatırında kalanı söyler, böylece bundan program ortaya çıkmış olur. Meselâ ben... Hay kör şeytan... Aksi gibi hatırıma hiç bir şey gelmiyor.

Bir başka üye:

— Senin hatırına bir şey gelmiyor da, bizim geliyor mu sanki? Şiir falan olsa yine neyse.. İnsanın hatırında bir şeyler kalır. Meselâ ben Tevfik Fikret'in «Han-ı Yağma» sını baştan başa ezbere bilirim de, şuraya hal-i tercümeni yaz deseler, oturup yazamam.

— Acaba Halil Dosdoğru'ya telefon etsek ne olur. Bu emekli arkadaşımızın müthiş bir hafızası var. Geçmişe ait her şeyi bilir... Kendisine bir şey sorulmaya görsün. Bununla bağlı her şey, Çorap söküğü gibi anlatmağa koyulur.

Program komitesinin genç kâtibi yerinden fırladı:

— Bir dakika müsaade ediniz, dedi. Şimdi ben ona telefon ederim.

Genç kâtip telefona yaklaştı. Eski sistem telefonun kolunu çevirmeğe başladı:

— Santral, santral! Allo santral! Hay Allah belânı versin, hiç bir zaman vaktinde cevap vermez ki.

Genç kâtip, kan ter içinde telefonun kolunu çeviriyor, ahizenin içine üflüyor, bağırıyor, çağırıyordu. Ama bunlardan hiç birinin faydası görülmüyordu.

Birdenbire genç kâtibin yüzünü bir sevinç kırmızılığı kapladı:

— Sayın arkadaşlar, diye bağırdı, Demek ki telefon işlemiyor, öyle mi? Varsın işlemesin, bu çok mükemmel bir şey.. İşte kaybettiğimiz programın bir maddesi kenmütalâa etmeliyiz!. Önümüzde sehir içinde, gerek şehirler arasındaki telefon konuşmalarını bir yoluna sokmak..»

— Doğru.

— Evet, ben de hatırlıyorum. Bu madde, kaybolan programda da böyle yazılıydı. Bunu hemen kaydediverelim...

Fakat bunu söyliyenin sözleri ağzında kaldı. Çünkü elektrik cereyani kesilmişti. Salon zifiri bir karanlığa gömülmüştü.

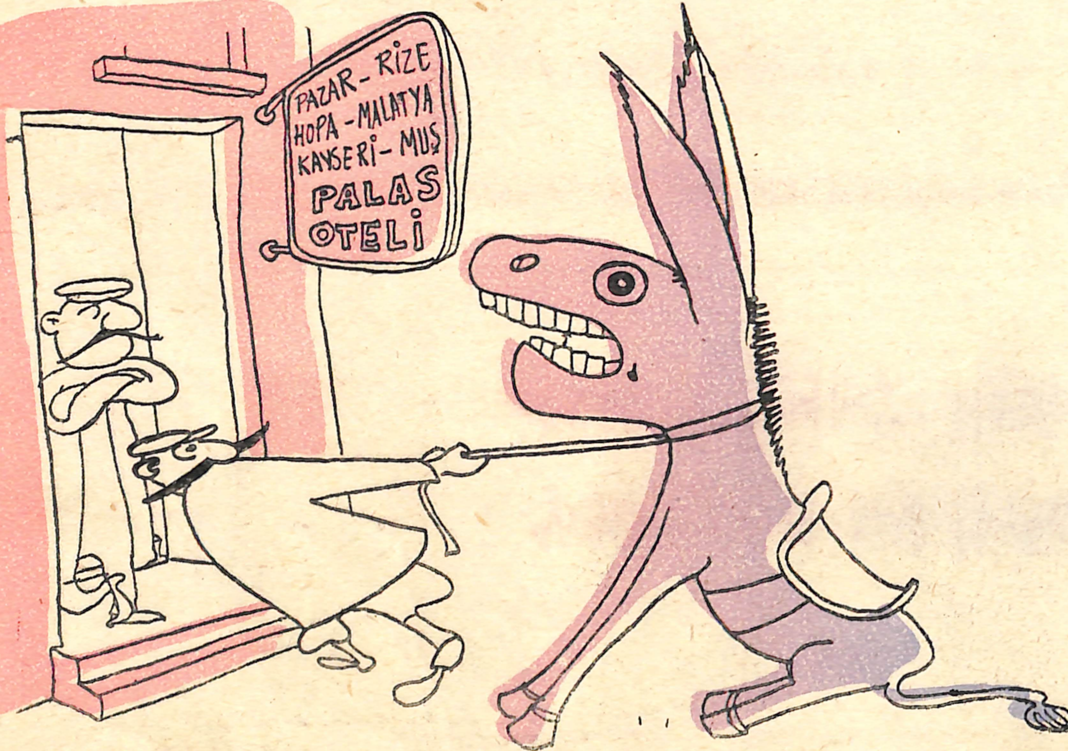
Karanlıktan bir ses:

— Yine mi? Diye söylendi. Şu bizim elektrik santralı bir türlü doğru dürüst işlemesini öğrenemedi.

Karanlığı parçalıyan kâtibin sesi yeniden çınladı:

— Yaşadık arkadaşlar, yaşadık! Elektrik santralı fena mı çalışıyor? Varsın fena çalışsın! Buna

BİR KÖYLÜ EŞEĞİNİ SİRKECİDEKİ OTELLERDE YATIRMAK İSTEDİ.. (Gazeteler)

Eşek — Yooook... Ben böyle otellerde yatamam!..

(Nehar Tüblek)

hiç üzülmiyelim. Aksine sevinelim! İşte size kaybolan programımızın bir maddesi daha: «Elektrik santralının çalışmasını, işlemesini, düzenlemek..» Hemen unutmadan kaydedelim!

— Ama karanlıkta nasıl kaydedeceğiz?

Bir ses:

— Kâtip arkadaşımız bir parmağını kıvırsın, sonra hatırlarız.

— Şuradan birisini koşturup, bakkaldan bir kaç mum aldıralım!

Bir ses:

— Merak etmeyin, ben bu işi yaptım bile. Fakat değil bakkalda, bütün kasabada bir tek mum bile yokmuş?. Olanlar da el altından karaborsa fiyatile satıyorlarmış.

Gene kâtibin sesi, yine bir zafer nârazı halinde yükseldi:

— Bravo arkadaşlar, bravo!.. Varsın mum olmasın!. Varsın kara borsa fiyatına satılsın. Bizim kaybolan programın bir maddesi daha ortaya çıktı: «Hayat pahalılığı ile, karaborsa ile savaş!» İşte üçüncü parmağımı da büküyorum telefon elektrik, karaborsa!

Reis çıngırağı çalarak:

— Arkadaşlar, dedi, yanı başımızdaki okuldan bir gaz lâmbası getirtelim. Onlarda vardır.

Bir başka ses:

— Boşuna zahmet etmeyin! Geçen fırtınada okulun bütün camları kırılmış... Tabiî okulun içi de allak bullak olmuş. Ne lâmba kalmış, ne şişe?..

Genç kâtip sevinçle bağırdı:

— Dördüncü parmağımı da büküyorum, Çünkü kaybolan programda «Kasaba okulunun onarılması işi» de vardı.

Bir ses:

— Bu gece karanlığında kalırsak hepsini hatırlıyacağız!

— Toplantı değil, âdeta sinema!

Kâtip:

— Bir parmağımı daha büküyorum. Çünkü kaybolan programda: «Kasabamıza bir sinema yapılması» maddesi de vardı.

Tam bu sırada, salonda bir itişme, kakışma oldu. Bir ses:

— Çüüş meşşe odunu! Diye haykırdı.

Fakat kâtibin çıngıraklı sesi bu gürültüyü bastırmakta gecikmedi:

— Mükemmel, mükemmel!.. Meşe odunu mu dediniz? Bir parmağımı daha büküyorum. Çünkü programda: «Ormanların korunması» maddesi mühim bir yer tutmakta idi.

Toplantı karanlıkta devam ediyordu. Birdenbire dışarıdan, sokaktan bir feryat, arkasından okkalı bir küfür duyuldu. Pencereye koşuşan komite âzaları, kanalizasyon çukuruna düşen bekçinin çırpınmakta olduğunu gördüler.

Genç kâtip, âdeta sevincinden zıp zıplıyarak:

— Yaşadık, arkadaşlar, yaşadık. Diye bağırdı. Bir parmağımı daha büküyorum. Çünkü kaybolan proğramda «Bir yıldanberi açık bulunan kanalizasyon çukurlarının bir an önce kapatılması» na dair de bir madde vardı.

Parti program komitesi karanlıkta toplantısına devam ederken, salonun kapısı şiddetle açıldı. Bir bomba gibi içeri giren birisi:

— Yahu, biz burada rahat rahat otururken, komitemizin ikinci reisini hiç sorduğunuz yok! Adamcağız toplantıya gelmek için, külüstür Forduyla gelirken, pazar meydanındaki bataklığa saplanıvermiş.. Ben tesadüfen görmeseydim, adamcağız sabaha kadar bataklıkta kalacaktı.

— Şimdi ne yapalım?

— Ne yapacağız? Hemen itfaiye ye telefon ediniz!

Bir ses:

— Haydi kâtip arkadaş, sen bu işi hepimizden iyi becerirsin.

Kâtip:

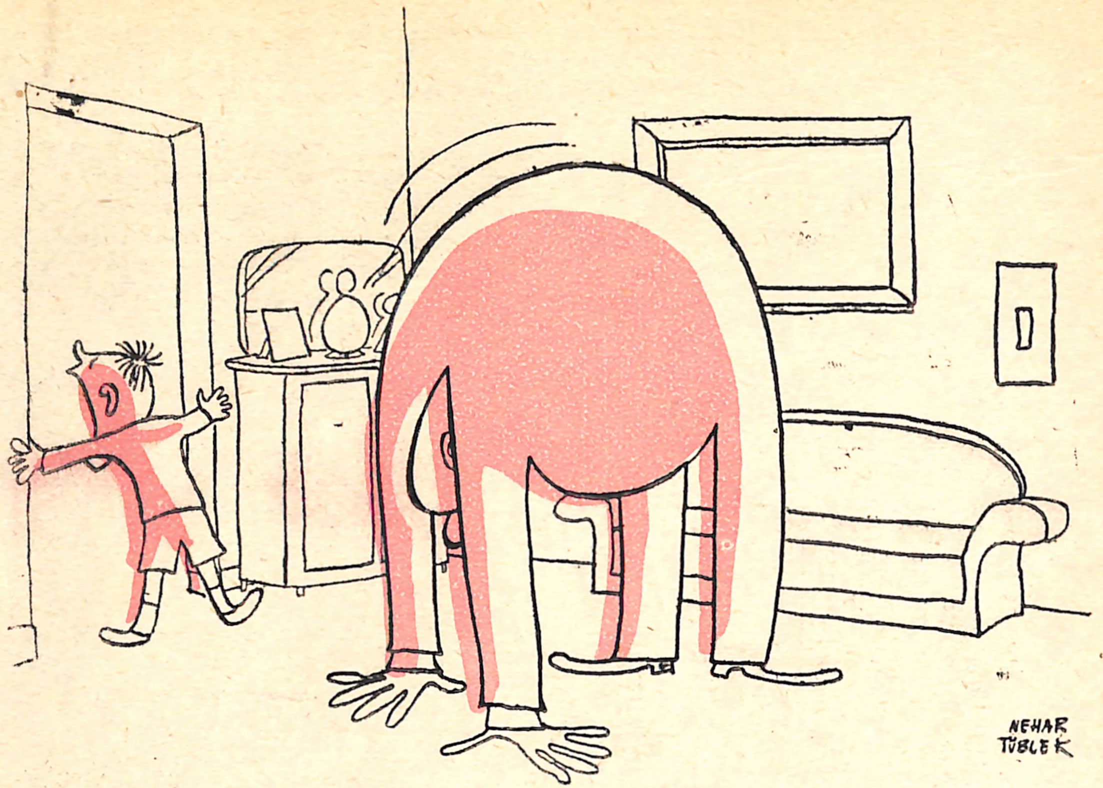
— Ben yapamam, dedi. Bütün parmaklarım bükülü. Bu işi bir başkası yapsın!..

Üyelerden Ali Rıza Barut, karanlıkta bir kaç sandalye devirerek telefona yaklaştı, kolu çevirmeğe başladı:

— Santral, ulan santral! Gelirsem gözünü patlatırım santral!..

Santral, sanki taş kesilmiş, cevap vermiyordu. Toplantı ise karanlıkta hâlâ devam ediyordu.

O. yazar

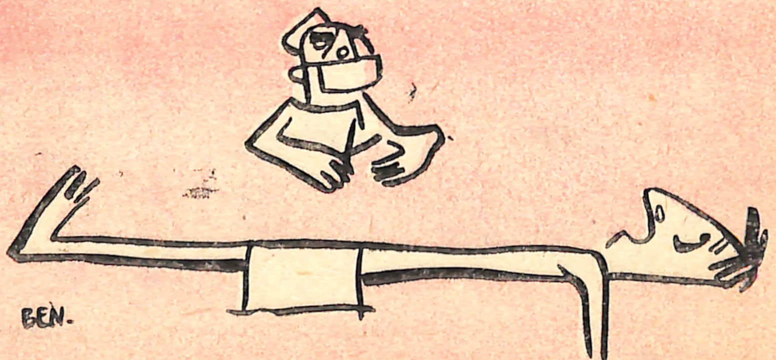
— Anneeee.... Bak, babam gene karşılama törenine hazırlanıyor!.. (Nehar Tüblek)

□

YAZISIZ!..

(Mustafa İzberk)

ESKİ TÜRK MİZAHINDAN

TELEFONDAN ÇEKTİKLERİMİZ

SON günlerde telefonlara bir hal oldu... Buradaki «songünler» kaydı bir nezaket eseridir. Yoksa, telefonlara son günler de değil, son aylarda, hattâ son yıllarda bir mal oldu!

En lüzumlu bir dakikada âleti elinize alıyorsunuz, ses yok!. Yahut kulağınıza sinek kaçmış gibi bir vızıltı!. Parmağınız delikten deliğe atlıyarak numarayı çeviriyor: Dört, sıfır, sıfır, bir, dokuz...

Telâşınıza bir yuf borusu cevap veriyor:

— Düüüt.. Düüüt... Düüüt!...

Bekliyorsunuz: Üç dakika, beş dakika, on dakika... Artık tahammülünüzün müsaadesi nisbetinde! Sonra tekrar bir tecrübe: Oooh, çok şükür, bu sefer açılıyor. Uzun uzun çalıyor... Nihayet bir ses... Ama, sizin beklediğiniz, kulağınızın o her zaman alışık olduğu, yumuşak, efendi ses değil... Manikürlü tırnak gibi, sivri, keskin, yırtıcı bir ses:

— Aloooo!..

— Neresi orası?

— Siz telefon ettiğiniz yeri bilmiyor musunuz?

— Biliyorum ama efendim, sizi pek bildiğime benzetemedim de...

— Yaaaaa... Nereyi arıyordunuz?.

— Tımarhaneyi!..

Fena homurtularla karışık bir tokat gibi, telefon «şark» diye suratınıza kapanıyor...

Biraz dinleniyorsunuz. Hem sinirleriniz yatışsın, hem hatlardaki ârıza geçsin diye !

Erkek — Sana bir şey söyliyeceğim...
Kız — Olmaz... Görürler!..

Sonra tekrar bir tecrübe.. Bu sefer, radyo merkezlerini ararken du yulan korkunç ıslıklar beynimnizde çınlıyor. Yahut, kulağınızı yeni evlilerin anahtar deliğine dayamış gibi tatlı, baygın mırıltılar...

Numarayı, tam bir dikkat, tam bir hüsnüniyetle çeviriyorsunuz: Dört... Sıfır... Sıfır... Bir... Dokuz!

İhtiyar bir öksürük kulağınızda hırıldıyor:

— Efendim...

— Orası neresi?

— Rüştü paşanın konağı!

— Affedersiniz, yanlış!..

İhtiyar öksürük hiddetleniyor:

— Yanlış, yanlış... Bu kaçıncı oldu efendim.

Bu sefer telefonu tokat gibi kapamak sırası sizde!

Tecrübeler, böyle sinirlerinizin dayanabildiği kadar tekrarlandıktan sonra nihayet aradağınız yeri bulamıyor, fakat - öğreniyorsunuz ki, şebekede bozukluk varmış!..

Artık telefon idaresile konuşmalara başlıyorsunuz:

— Orası sıfır iki mi?.. Efendim bizim telefon bozuk.

— Sıfır beşe söyleyiniz efendim!.

— Orası sıfır beş mi?

— Efendim bizim telefon bozuk.

— Üç yediye söyleyiniz efendim!..

— Efendim orası üç yedi mi?. Bizim telefon bozuk...

— Biliyoruz efendim... Tamir ediyorlar!

— Tamir ediyorlar ama, ben bir ahbabımla konuşayım derken seksen kişiyle kavga ettim... Numarayı her çevirişte karşıma bir yabancı çıktı.

— Affedersiniz efendim...

— Peki ama, öyleyse bu mükâleme ücretlerini de siz affederiniz artık!

— Efendim, o bizim elimizde değil ki...

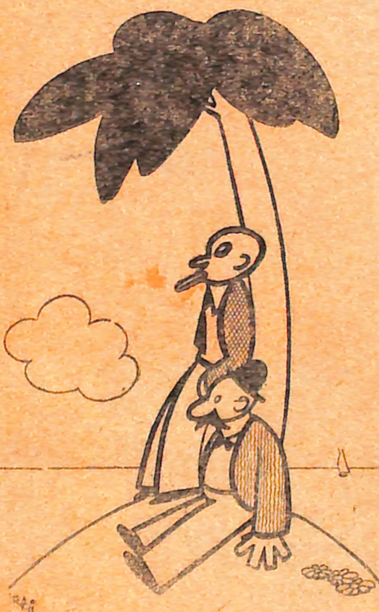
— E, ne olacak öyleyse? Şebekenin bozukluğu yüzünden tanımadığım bir sürü insanla kavga ettiğim yetişmiyormuş gibi bir de bunların parasını da mı vereceğim?..

— Onu sıfır bire söyleyiniz!..

Düşündüm, taşındım, en iyisi bunu burada söylemek... İstiyen dinlesin, istiyen dinlemesin!..

ÇİMDİK

(Not: Bu yazı, 29 Kasım 1939 tarihli Akbaba'da çıkmıştır. Bu arada 16 yıl geçti, 16 takvim değişti. Telefonda değişen bir şey var mı? Var: İşler daha berbat!)

— Şu bizim Veli yok mu? Yarı yarıya enayi...

— Neden?

— Yüz lira borç istedim, elli lira verdi!

SİVAS AGİDEN DONANMA!

Kavuklu, kürklü vezirler Kubbe Altında toplanmışlardı. Devlet işlerinden, dünya ahvalinden, şundan bundan bahsolunuyordu. Vezir Ali Paşa:

— Ben, dedi. Sivasta vali iken donanma gelmişti!

Ve sonra denize, denizciliğe ait bazı şeyler söyledi. Meclistekilerbu palavraya karşı ne söyliyeceklerini düşünürlerken, Reisülküttap Hüsrev Paşa, nezaketi, tevili falan düşünmiyerek damdan düşer gibi sordu:

— Sivasa donanma nasıl gider gider paşa birader?

Ali Paşa, mahcubiyet duymadan ıevap verdi:

— O günlerde donanmaya Seydi Ahmet Paşa kumanda ediyordu. Donanmayı Sivasa da götürebilirdi. Vana da!

— Şu Neclâ ne övüngen kadın...

— Yok canım... Bu sefer nesiyle övünüyor?

— Tevazuiyle!..

DENİZ ASLANI

Yazan: EMİRKULU

Çizen: NEHAR TÜBLEK

(Devamı var)

DÜNYA MİZAHINDAN :

Bir Taşla

CHARLİE Greenwood, Wimbledon karakoluna, her zamanki sakin ifadeli çehresini gizlemek ister gibi önüne bakarak girdi. Polis müfettişinin odasını sordu. İçeri girince kendisini takdim etti:

— Charlie Greenwood... Wimbledon Common'ın belki en eski sakiniyim.

— Memnun oldum. Ben bu bölgeye yeni tayin olundum. Sizi tanımakla şeref duyarım.

— Teşekkür ederim.

— Hayır, ben teşekkür ederim. Yalnız, acaba bu ziyaret şerefini neye borçluyum?

— Hiç bir şeye. Daha doğrusu bir şikâyeyim var.

—Buyurun, söyleyin.

— Bizim bölgenin gölüne her sabah erkekler anadan doğma giriyorlar. Biliyorsunuz, mevsim bahar. Şimdi erken kalkılıyor. Fakat camlarımızı, pancurlarımızı açamıyoruz. Çünkü bir alay Âdem baba görmek tehlikesi var. Çoluk çocuğumuzun utanma hisleri inciniyor.

— Haklısınız... Ne yapmam lâzım?

— Tabiî bu çıplak banyoları menetmeniz lâzım.

— Kabil değil ki... İngiltere'de herkes hürdür.

— Güzel. Ben anadan doğma sokakta dolaşsam beni yakalar mısınız?

— Elbette. Halkın hislerini...

— Tamam, ben de size ayni şey den bahsediyorum.

— Ayni değil. Siz Wimbledon Common gölüne sabah erkenden anadan doğma girseniz sizi yakalarım demedim. Mademki burada eskisiniz, bilirsiniz. Yüz seneden es ki bir âdettir bu. Kanun bile sabah saat yediden önce bu çeşit banyolara müsaade eder. O ayazda anadan doğma suya girmek, bir kahramanlıktır... Geleneklere saygı beslemiyen nesiller...

— Biliyorum efendim. Mahvolmağa mahkûmdurlar. Demek son sözünüz bu?

— Tabiî. Sizi memnun edemediğim için üzgünüm. Fakat halkın ihtiyaçlarını karşılamakla vazifeliyim ve alışkanlıklara karşı gelemem.

— Peki, yakında tekrar görüşürüz.

Charlie Greenwood, karakoldan çıktı. Parkta yarım saat dolaştı. Ondan sonra büyük bir memnuniyetle evine döndü.

Ertesi gün hâdisesiz geçti. Daha doğrusu biz öyle zannettik.

Daha ertesi gün, Greenwood'un sözlerini hatırlayan müfettiş, Wimbledon gölünü erkenden teftişe çıktı. Suya girmiş bir tek kimse göremedi. Şaştı. Bekledi. Vakit saba nın altı buçuğu idi. Yediye kadar yalnız bir delikanlı geldi ve gölün etrafında dolaştı. Müfettiş, üniformasının verdiği yetkiye güvenerek bu gence yaklaştı:

— Günaydın efendim, dedi.

— Günaydın.

— Hava ne güzel, değil mi?

Delikanlı içini çekti:

— Sahi, öyle de güzel ki...

— Bu serinlikte suya girmek kimbilir ne zevktir...

Delikanlı bir daha içini çektı:

— Ona şüphe yok...

— Neden girmiyorsunuz öyleyse?

— Haberiniz yok mu? Diye şaştı çocuk. Artık Wimbledon gölünde kimse suya girmiyecek...

Müfettiş, «Acaba haberim olmadan bir emir mi çıktı?» diye kuşkulu kuşkulu baktı gence. Delikanlı ise, uyandırdığı hayretin derecesinden habersiz, anlatıyordu:

— Ben kendimi bildim bileli, baharda göle gireriz. Tabiî mayo giymediğimizi söylemeğe hacet yok... Çünkü gelenek... Neyse, dün sabah da yine büyücek bir kalabalık banyomuzu alıyorduk. Feci bir şey oldu...

— Biriniz mi öldü içinizden?

— Yok canım. Bir genç kız geldi...

— Size ne?

— Önce biz de öyle düşündük. Arkamızı döndük, vaziyeti anlar, gider dedik...

— İyi etmişsiniz...

— Ama kız gitmedi.

— Gitmedi mi?

— Evet... Ve soyundu çırılçıplak...

— Soyundu mu?

— Evet efendim. Soyundu ve bizim feryatlarımıza aldırmadan suya girdi...

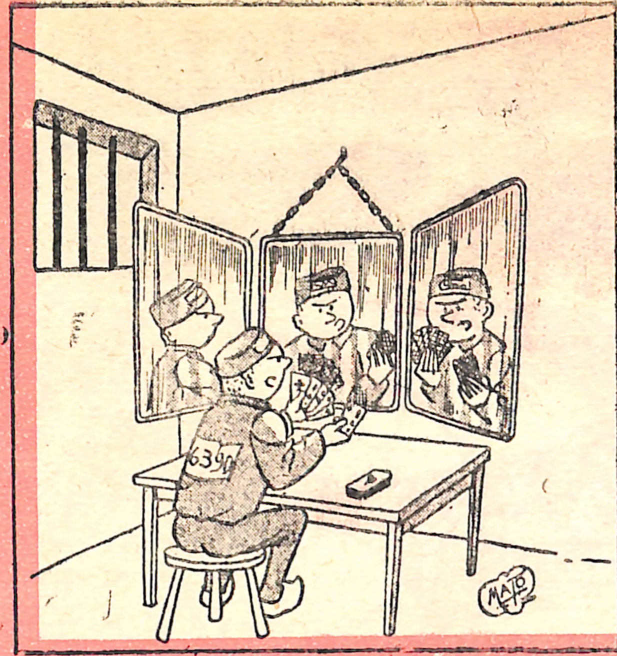
— Ne diyorsunuz?

— Gerçeği söylüyorum. Kanunda kadın, erkek farkı kaydedilmemişmiş. Hakkıymış..

— Hayret... Hayret... Kimmiş bu deli kız?

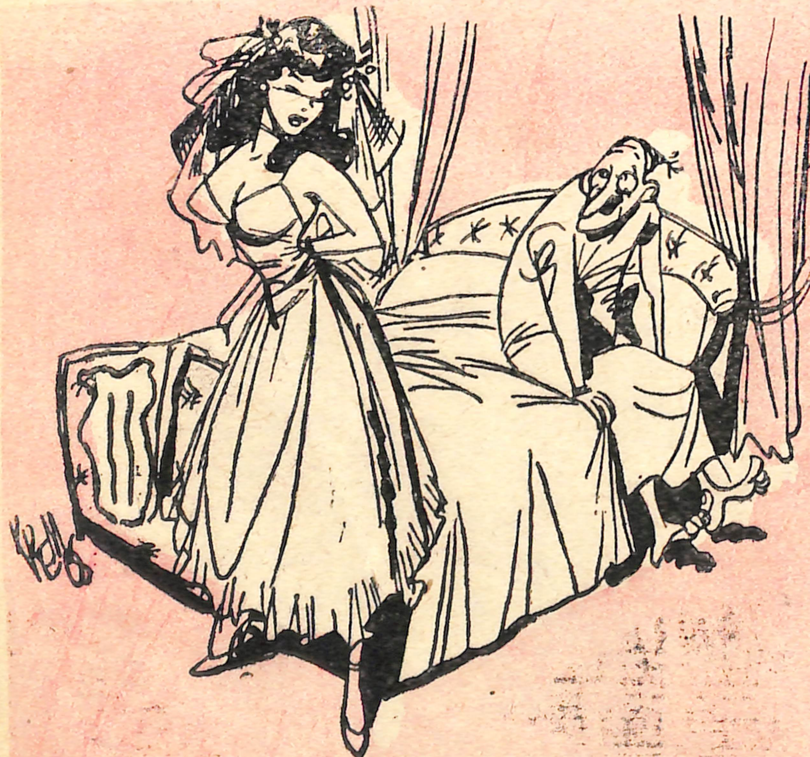
— Deli değil, efendim. Carlie Greenwood adında bir komşumuzun kızıydı...

— Georges Watercold —

KUMARBAZ HAPİSHANEDE!..

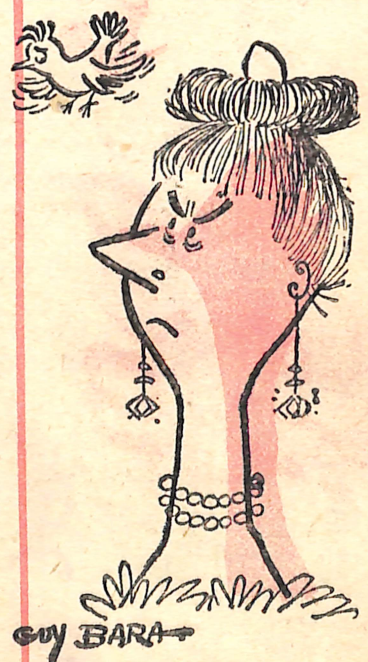
— Fransız —

DÜĞÜN GECESİ:

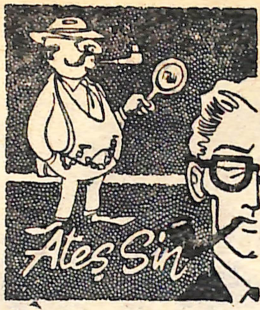
— Gel, sana 1875 senesinde geçen bir aşk hâtıramı anlatayım!...

— İtalyan —

YAZISIZ!..

— İngiliz —

POSTA KUTUSU 69

Dünyayı kafese koymuş beş Polis Hafiyesi Şarlok Holmes, Nik Karter, Mayk Hammer, Nat Pinkerton Dedektif Nik İstanbulda

AKBABANIN MİZAHÎ TEFRİKASI : 12

★ ★

Birden, bodrumun kapısı açıldı. Bir polis memuru:

— Ulan!.. diye bağırdı, ne oluyorsunuz?.. Burasını kümese çevirdiniz... Kesin sesinizi...

İki serseri sinmişti. Ama Hacı Mustafa, hâlâ gülüyor, hikâyeyi yarım yamalak, esrarın dalgasile peltekleşmiş bir dil ile polise anlatmağa çalışıyordu:

— Pulis efendi, ü-ürü-üüüü... Selim Ağayı, karılar sepetlemişler... Kah kah kah... Sabaha kadar pazarlık kesişmişler... Sonra karılar... Ö-örü-ööööö...

Ağnadın ğı?.. Derken, Selime Ağa'nın gıçına bi depmük... Kah, kah kah... Başlamışlar horoz gibi ötmeğe:

O-örü-öööö...

Hacı Mustafa, öttükten sonra, tıpkı tavuğun etrafında dönen horoz gibi, «glu glu glu» diye sesler çıkarıyor, kollarını kanat gibi çırpıyordu.

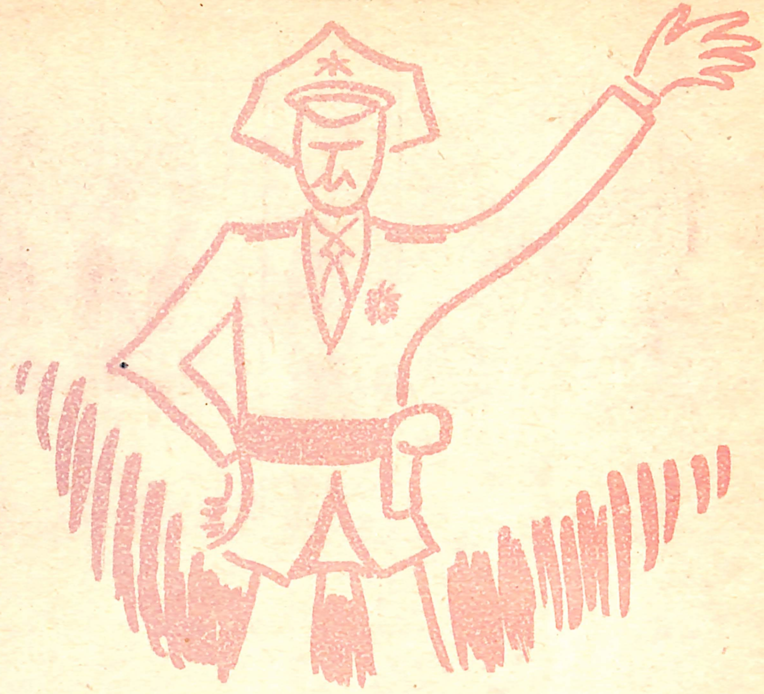
Polis memuru şaşırmıştı. Kapıyı kilitledi. Komisere koştu.

— Beyim, galiba, deminki ihtiyar çıldırdı.

Komiser:

— Ne yapıyor? diye sordu.

— 1 —

— Durmadan horoz gibi ötüyor. Galiba adam kendini horoz sanıyor.

Hacı Mustafa'nın evrakını hemen yaptılar. Suçüstü mahkemesine gidiyordu. Kapıyı açan memur, hâlâ kahkahalar arasında horoz gibi öten Hacı Mustafa'ya:

— Kalk, yürü bakalım!.. dedi.

Hacı Mustafa'nın artık dünya umurunda değildi. Katıla katıla gülmekten yerlere yıkılmıştı. Polis, kolundan tutup ayağa kaldırdı. Dışarı çıkardı. Komiserin karşısında, gözlerinden yaşlar boşanarak anlatıyordu:

— Bizim Selim Ağa... Vay anasını... Karılar almış parasını... Ötmüşler... Sabah olmadan ötmüşler... Ö-örü-ööö!... Glu glu glu...

— 2 —

Komiser, biraz korku, biraz da acıyarak Hacı Mustafaya baktı. Polis memuruna:

— Haydi, dedi, hemen mahkemeye götür...

Polis, Hacı Mustafa'nın koluna yapıştı. Pastahanedeki kadın, kocası, şahitler de arkalarındaydı. Karakolun kapısına biriken deminki meraklı kalabalığı, hâlâ oradaydı.

Serseri takımı, kendini bilmezler, çocuklar Hacı Mustafa'yı görünce bağırmağa başladılar:

— Yuuuu!... Hacıağaya maşallah...

Sonra birdenbire bir tempo tutturdular:

Zannn-paraya kitaksi...

Zannn-paraya kitaksi...

Polis memuru, bağrışanlara dönüp ters ters baktı. Ses kesilir gibi oldu. Bu sırada Hacı Mustafa, kendisini sanki bir taşra vilâyetinde karşılanan bir muhalefet partisi şefi sanıyor, gururla ilerlerken, esrarlı sıgaranın verdiği keyifle durmadan Selim Ağa'nın hikâyeşini anlatıyordu:

— Selim Ağa... Kah kah... Almış karıları... Gitmişler eve. Horozlar ötesiye, demişler... Ö-örü-öööö...

Erkenden ötmüş karılar... Sonra gıçına bi depmük... yallah sokağa... Kah, kah, kah... Ü-ürü-üüüü...

Hacı Mustafa'nın arkasına takılanlar, İstiklâl caddesini tıkamışlardı.

Kendisine lâf atılan kadın ile kocası utanmışlardı. Polise:

— Arabaya binelim bay polis!.. dediler.

Hacı Mustafa horoz gibi ötüp, kollarını da kanat gibi çırptıkça, etraftan da bir alkış kopuyordu.

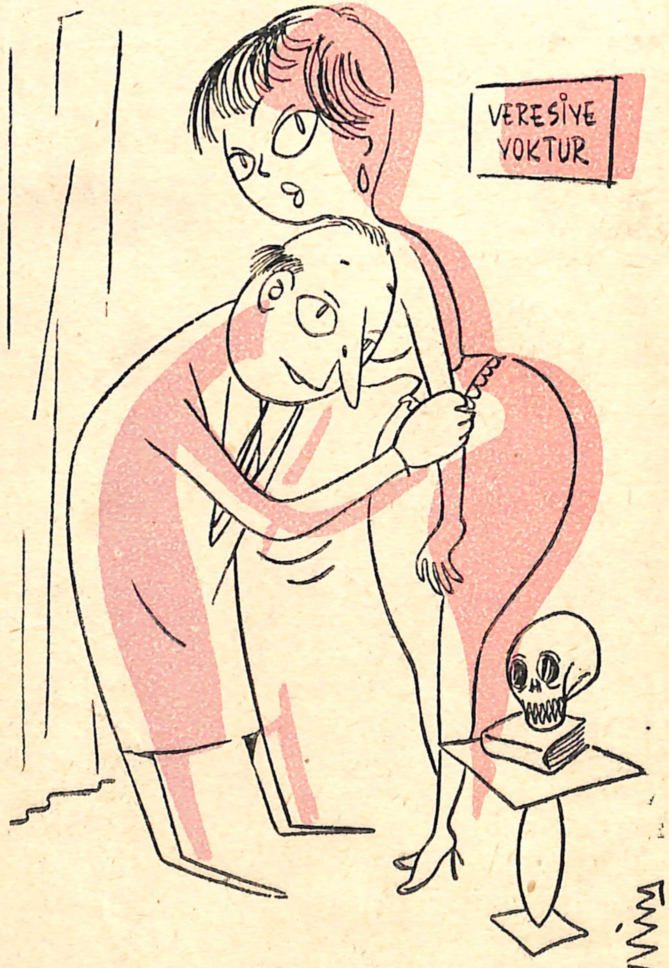
— Yaşa Hacıağa!..

Artık, kalabalık da onunla beraber, hep birlikte ötüyordu:

Ö-örü-ööö!...

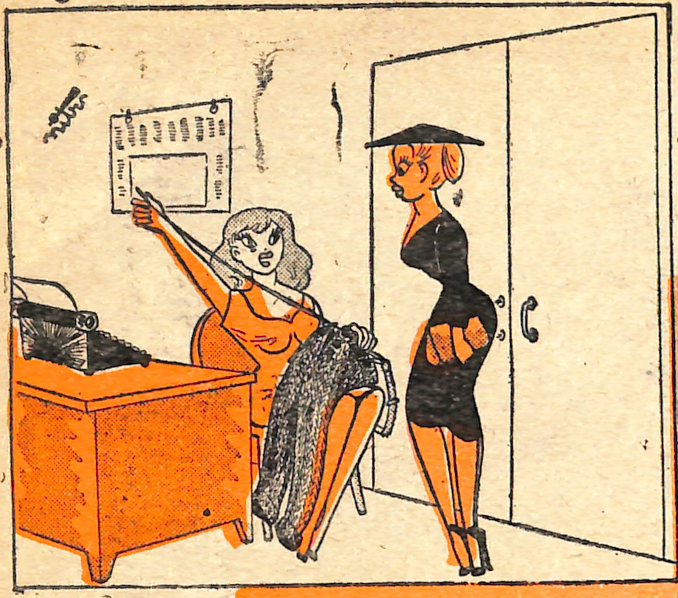
(Devam edecek)

— 3 —

— Doktor, haberin olsun, bende de veresiye yoktur!..
(Niyazi Yoltaş)

— 4 —

— Biraz bekliyeceksiniz, müdür beyefendi şimdi ziyaret edilemezler!..

— Fransız —

— Bayan, sizin mi bu?..

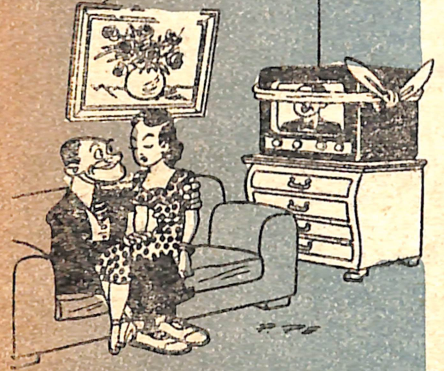
— İtalyan —

— Sen yokken kendimi o kadar yalnız hissediyorum ki!..

— Fransız —

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

— Korkma yavrum! Kocan artık bizi göremez!..

— Alman —

— Ben kimim?..

— Fransız —

— Biri mi boğulmuş?
— Hayır, birinin mayosu çıkmış!..

— Fransız —

SİZ KENDİNİZE PARA BİRİKTİREREK YARDIM EDERSENİZ

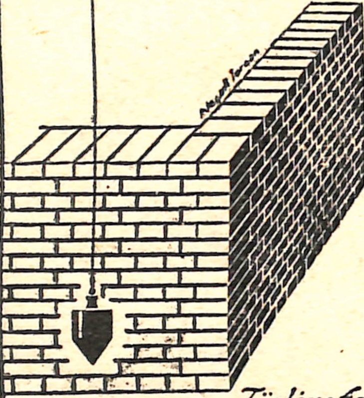
BİZDE SİZE KREDİMİZLE YARDIM EDERİZ

TÜRKİYE EMLÂK KREDİ BANKASI NIN

Yapı Tasarrufu hesabı

Ev hesabı

Vadeli veya Vadesiz Tasarruf hesapları

SİZE

BİR YUVA KAZANDIRABİLİR

Türkiye Emlâk Kredi Bankası son 5 yılda **50000** *den fazla vatandaşa yeni bir yuva temin etti.*

DENİZYOLLARI

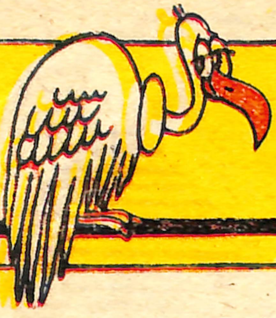
APARTMAN DAİRELERİ
PARA İKRAMİYELERİ
MEVDUAT SAHİPLERİNE
%10 TENZİLÂT

SÜMERBANK

ANKARA SİGORTA

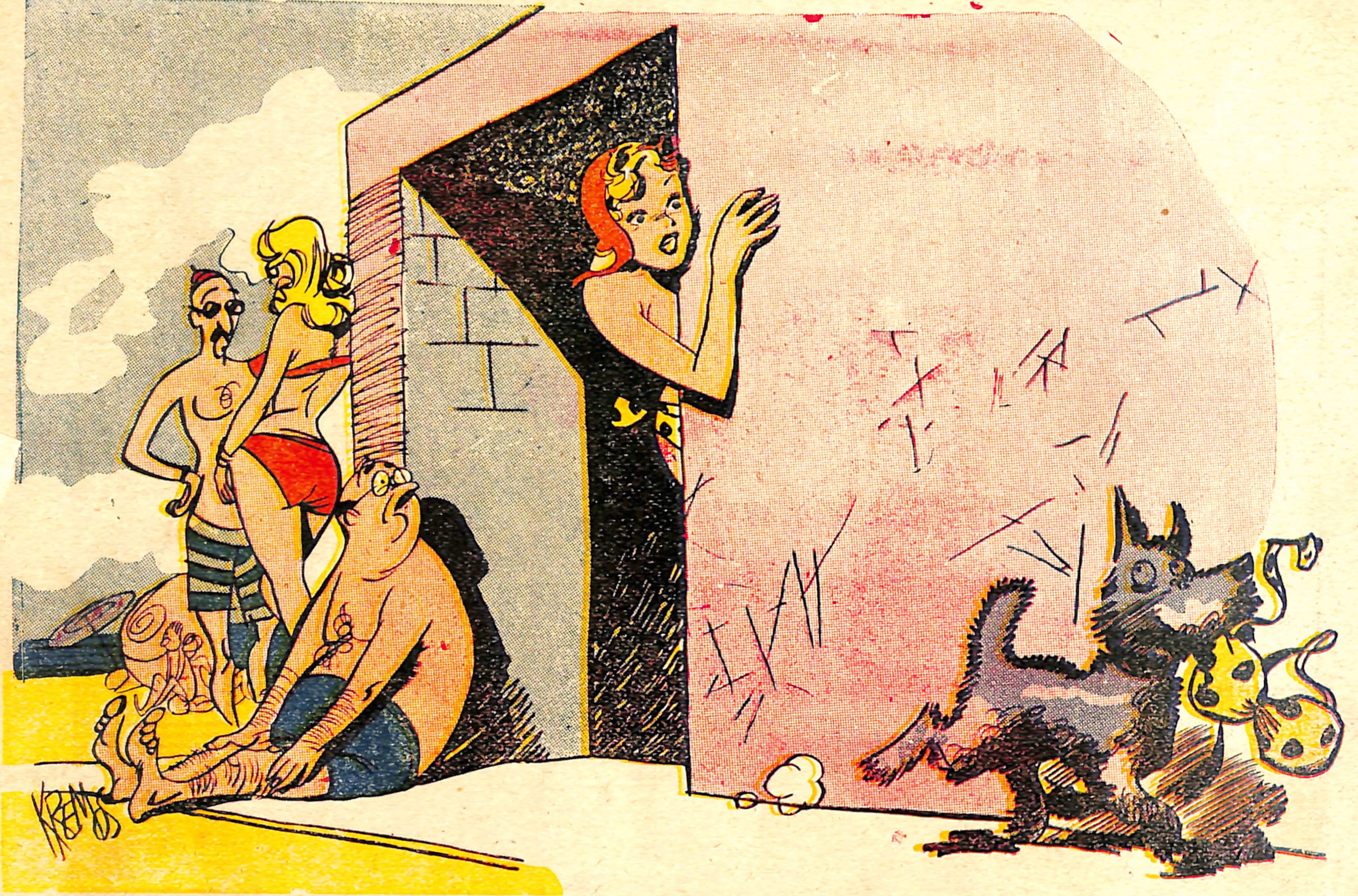

ANKARA SİGORTA SİZİ BÜTÜN TEHLİKELERİN KARANLIĞINDAN KURTARIR!

Akbaba

siyasi mizah gazetesi

— Bobi!.. Buraya getir diyorum!... — *İtalyan* —

Akbaba - Aydabir

Kitap Yayınları

AKBABA MİZAH YAYINLARI:

1 — Mizah Hikâyeleri Antolojisi: 3 cilt. 24 mizah üstadının 90 hikâyesi.
2 — İt Kuyruğu: Aziz Nesin'in hikâyeleri.
3 — Meşhedinin Hikâyeleri: Üstad Ercüment Ekremin şaheseri.
4 — Kadın Olan Erkeğin Hâtıraları. Mizah romanı.

AYDABİR KİTAP YAYINLARI:

1 — Beyaz Cehennem: Cingöz Recai'nin emsalsiz polis romanı.
2 — Otomobilde Üç Kişiydiler: Polis hikâyeleri.
3 — Düğümlü Mendil: Şaheser yerli polis romanı.
4 — Gece Gelen Adam: En meşhur polis romancılarının hikâyeleri.

Her kitap 1 Liradır.